

דחל מדחלת על כל העולם

שלוש אחיות

ביום השבת היו אולימפיה, טריאנה ואקרופוליס סגורות. מישהו יכול היה לח' שוב שיש אולי איוה אבל אצל היהנים, ובדיוק ההיפך הוא הנכון. היתה אצלם דח' קא חתונה.

שלוש המיסעדות אולימפיה, טריאנה ואקרופוליס התחילו מזה שהיו שלוש אח' יות, שהיו קשורות האחת אל השנייה ב' לב ובנפש, ושלוש האחיות הללו פגשו שלוש הניגים, והשלושה יחנים התחתנו עם השלוש אחיות, ופתחו בתל'אכבי שלוש מיסעדות.

לא סתם מיסעדות — אלא מיסעדות מצ' ליחות מאוד.

אף אחד בצמרת המדינה לא ידע ש' שלוש המיסעדות שייכות לשלוש אחיות ושלושה התנים, אבל באופן טבעי התח' לה הצמרת לחלק את העבודה בתוכה.

לסקוב, ברלב והאלוף טז הלכו לא' כול באקרופוליס. **דיין, יפה, עזר ויצ'** מן ומוטי הוד' פנו לאולימפיה. ברלב

הלך לטריאנה ומוטי הוד' פסח על שני ה' סעיפים ועבר לפעמים מאולימפיה לטריאנה ובחזרה. לכן, לקראת החתונה של הבת של או- לימפיה, בחר של **שבתאי פרנסיס**, התי' אגדו שלוש המשפחות, שכרו אולם גדול בהיכל הפאר. החתן, שהוא סתם אשכנזי, **שלמה הרשקוביץ**, נתן 50 אלף לירות לשימחה, הכינו שולחן אחד נהדר וגדול לכל האלופים, שולחן עוד יותר נהדר ועוד יותר גדול לחברי'כנסת, ועוד שולחן לפיר' סומאים ועיתונאים.

ובאמת לסקוב ויפה הגיעו. דיין, ברלב ועזר ויצמן שלחו מיברקים. באו כמה וכמה ח'כים, כמה וכמה פירסומאים, כמה וכמה עיתונאים, והשימחה היתה שלימה. **עמיקם גורביץ**, שהיה צריך להנחות את החתונה, אומנם לא הגיע, אבל החתונה הנחתה את עצמה לבד. **אריס סאן** שר שירים יחניים, כל המשפחה רקדה, כל ה' אלופים אכלו, ובסוף כולם ביחד שברו את כל הצלחות, לפי טהרת המסורת היחנית.

תה לשכנע את בעלה שיישאר כאן. אבל בעלה אמר שאין לו מה לעשות בארץ. אין לו עס מי לנגן כאן. עס הוא עובד ומצליח וכאן הוא יהיה מחוסר עבודה. היא חזרה איתו והמשיכה להתגעגע ל'

פעם נוספת — הבייתה

ארץ, ולאט לאט התחילה הארץ להתערבב ביחסים ביניהם. כשהיה ריב חיכוך, תמיד נכנס העניין של הסיבה הבייתה.

עכשיו היא שוב כאן, עם שני ילדיה. היא באה לשישה שבועות והיא מנסה ל'

כרמדה קורן

תכנן איך להישאר כאן לתמיד. אומנו לא מתגרשים, הסבירה, אבל אני רוצה לח' זור לארץ. זו ארץ שלי, ולו אין מה לע' שות כאן.

היא באה שוב לארץ. כולה קורנת מאר' שר, וזה גם מתאים לשם שלה — **כרמדה קורן**, עם מכנסיים אדומים, שיער אסוף, פנים מאופרות, ובמסיבה שנערכה לכבודה במועדון **ענבר** היא לא חדלה להגיד לכולם כמה היא שמחה שהיא בארץ.

ובאמת היא שמחה. לפני תשע שנים היתה זמרת בחיל'האוויר, וכל החיילים אהבו אותה. במסיבות היא היתה רוקדת עם **משה דיין** ועם **עזר ויצמן**, והיא היתה הולכת לבלות על החברה והסיסים חזרו אחריה, והמכונאים חלמו עליה, וה' נוטים דיברו עליה, וכשהיא סיימה את ה' צבא היא נסעה לחוף'לארץ כדי לרכוש גם שם קצת הצלחה.

מסתבר שלא הכל קורה כמו שהב'אדם רוצה. היא פגשה שם בחוף'לארץ את **בני גרינר**, נגן תזמורת, נישאה לו, ילדה לו לפני שלוש שנים בת אחת, ולפני שנה וחצי בן אחד, וכשהיא כבר רצתה לחזור ארצה זה היה בלתי אפשרי. היא באה כמה פעמים לביקור. היא ניס'

או „פרארי“ — או אשה

סה משרת בסיני — הופיע פיתאום האב, זרק באילנה מבט — והודיע לבנו שהוא מתנגד לבחירתו. הבן, הפוחד לדברי אילנה פחד מחת מאביו אוהבו, נכנע ללחץ — בייחוד לאחר שהאב הבטיח לו מכונית פרארי. שיסת המקל והגור.

והיה זה האב שבשעת העירעור השבוע בבית'המשפט העליון, הציע לשלם לאילנה 4000 ל"י ואת כל הוצאותיה — העיקר שתבטל תביעתה, ובעיקר את צו'עיצוב' היציאה שהוציאה נגד בנו. אילנה הסכימה ולקחה את הכסף. שלא נדע יותר מצרות.

מאשר אם היא בת 30 והוא בן 22. לדברי אילנה, בכל אשם האדון **אברהם יעקב ראוט** — אביו של **דוב**, הארוס שהתחרט. מסתבר שהאבא הזה עזב את ה' בית כאשר בנו היה עדיין ילד, ונסע למצוא את עתידו בגרמניה. ואכן הוא מצא אותו: הוא פתח שם באר, או מועדון, או משהו כזה, וראה חיל בעמלו.

מדי פעם היה קופץ לישראל, לבקר את בנו שגדל במסודות שונים. במשך שלוש השנים שאילנה ודוב היו חברים, היא לא ראתה את האב אף פעם. רק שבועיים לפ' ני החתונה שלא התקיימה, כאשר אילנה כבר שכרה דירה ודיהטה אותה, בעוד ארו'

אני אומרת לכם, זה ממש תענוג לראות איך שלכל מטען יש שני צדדים — שלא לדבר על שלושה או ארבעה לפעמים. זוכרים את הסיפורים בעיתונים, מלפני שבועיים-שלושה, איך שנערית'הזוהר **אילנה פרימן** נדפקה בבית'המשפט המחוזי, כא' שר נדחתה תביעתה לפיצויים מהחייל ש' רצה להתחתן איתה והתחרט ברגע האח' רון?

ואי נהינים כולכם מהעסק, נכון? או נהינים מוקדם מדי. כי השבוע בכל זאת זכתה אילנה ב'4000 ל"י, בעירעור שלה בבית'המשפט העליון. אומנם 4000 זה לא 50 אלף, אבל זה יותר מלא כלום.

וכשמעתי איך נראה המטבע מצידה של אילנה, או הסתבר לי שהתמונה שהצ' טירה של גרושה זקנה עם ילד, שפיתתה צעיר תמים לחופה, היא לא כלי'ך בדיוק. לאילנה, מסתבר, הוסיפו בסיפורים, ל' צורכי הרמה, עוד שנתיים לגילה. האמת היא שהיא בת 28, ואת בנה היא ילדה כש' היתה בת 17 וחצי. ולחייל עולי'המים הו' רידו, גם כן בשביל הכיף, שלוש שנים, וה' אמת היא שהוא בן 25, לא 22. או אם המיועדת היא בת 28, והמיועד הוא בת 25 — אז זה כבר שונה קצת

השובב העצוב

את סוד היצירה שלו. כיום הוא וואלרי מתחרים על שוק החתיכות הדיזינגופי. מוקי מתכנן עכשיו ליצא את יצירותיו, וכבר יש לו הומנה ראשונה שבאה לו מ — כן, חיירת אמריקאית, שהיא במיקרה אחת מאותן חתיכות שראו פעם חייל עברי עצוב יושב בבית'קפה ומביט על החתיכות ה' עוברות נדיזינגוף.

חייל יפהפה, שרגלו היתה נתונה בגבס מכף הרגל עד אישם, ישב עצוב בקפה כסית והביט בחתיכות שעברו בדיזינגוף. החתיכות הביטו בחייל היפה וגם הן נעשו עצובות. כשהן עברו בבוקר הן ראו אותו, כשהן עברו בצהריים הן ראו אותו, רק כשעברו בערב עם חבריהן הוא לא היה. פה גורא סיקרן אותן, ולמחרת כששוב ישב החייל מהבוקר עד אחרי הצהריים עצוב הן חייכו אליו והוא חיך אליהן בעצב והן אורו עוז וניגשו לעודד חייל עברי פצוע שיושב משועמם בבית'קפה.

ותתפלאו — הגישה הזו דחקה עזרה. כך החלה הקאריירה של **מוקי זמיר** (21), הנחשב כיום לנער'פלא בכל מה שקשור בחתיכות.

בכלל, מוקי, המסיים בימים אלה את שירותו בצבא, הוא חייל יוצא דופן. יש לו דירת'גג משגעת בסביבת כסית, עם ציורים מעשה ידיו, עם בגדי חתיכות שנש' ארו אצלו למזכרת, עם פתקי'הבה התלר' יים על דלת ביתו. והעיקר — עם מאות חכשיטים מעשה ידיו להתסאר.

כי נוסף להיותו החתיך התורן של **בין קליפורניה לכסית**, הוא גם יוצר התכשיט' טים הנערץ על צעירות האוהבות להתקסט בעדיים, טבעות ומדליונים.

מוקי, שאינו ביישן במיוחד, נוהג לשר כל היום את השיר אני מרגיש כמו מלך. אצבעות ידיו מפוסקות, כדי שכל אחד יראה את עשר היצירות שעליהן, וחוזה המנופה מבלים מגן'דוד מעשה ידיו. את תורת יצירת התכשיטים למד לבד. כי **ג'אן פול ואלרי**, האיש ממנו רכש

זה אופי !

סמדר דרור וידדתה הפרונית נסעו להן לטייל ביום השבת בערב ברחובות תל'אביב, ובדיוק כשהגיעו לארלוזורוב פינת בן'יהודה התנגשו עם **דויד הטבח** של הפעם ועם אשתו. המכוננית שלהם נשארו ברחוב, וכל ה' מתנגשים הגיעו לבית'החולים איכילוב עם זעזוע'מות.

בהתחלה עוד היה בית'החולים שקט ולבן, כמו בית'חולים, אבל בהמשך הערב הוא התחיל לשנות צבעים. קודם הגיע לבקר את מוועזי המוח המלצר של ענבר ואיתו כל הדיסקוטק כימעט. אחר'ך באו **פרי'י ולפי** ואיתם חצי הפאב, ובסוף באו גם החברות הצבעוניות של סמדר. ואם לא התחילו לרקוד שם בבית'החולים, סימן ש' זה בית'חולים עם אופי.

